

“На Светата Троица ви оставям – сега и навеки”
св. Патриарх Евтимий

ЕВТИМИЕВЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКОВНА ОБЩИНА “СВ. ПАТРИАРХ ЕВТИМИЙ ТЪРНОВСКИ”
Септември - октомври 2022 г. ПАРИЖ

ЧЕСТИТА НОВА ЦЪРКОВНА ГОДИНА!

Адам дава имена на животните. Стенопис от Теофан Критски – Метеора, XVI в.

ПРАВОСЛАВНИЯТ ПЪТ Пролог – Ориентири по пътя¹ МИТРОПОЛИТ КАЛИСТОС УЕЪР (1934-2022)

Митрополит Калистос (със светско име Тимоти Уеър) е известен православен богослов и университетски преподавател, духовник на Вселенската патриаршия. Изучава класическа филология, философия и богословие в Оксфорд и защитава докторат за ранната история на източното монашество. Приема православието и посещава манастирите в Гърция и Света Гора. През 1966 г. е ръкоположен за свещеник и приема монашески обет. Преподава източноправославна културология в Оксфорд. По-късно е ръкоположен за епископ и въведен в митрополитски сан. Автор е на множество ценни трудове за историята и богословието на Православната църква, превел е редица богослужбени книги. Митрополит Калистос се спомена през август 2022 г. Бог да го прости!

Един от най-известните египетски отци от IV век св. Серапион (Синдонит) веднъж пътувал на поклонение в Рим. Тук научил за прочута подвижница-затворник, жена, живееща в малка стая, която не напускала никога. Скептично настроен към такъв живот, тъй като самият той бил голям странник, св. Серапион отишъл при нея и я запитал: "Защо седиш тук?". Жената отговорила "Не седея. Аз пътувам".

¹ Със съкращения от „Живо предание“

https://dveri.bg/component/com_content/Itemid,100522/catid,281/id,15262/view/article/

Не седя. Аз пътувам. Всеки християнин би могъл да каже същото за себе си. Да си християнин означава да си странник. Нашето положение, казват гръцките отци, е като на израилтяните в Синайската пустиня: живеем в шатри, а не в къщи, защото духовно сме винаги на път. Това вътрешно пътуване не се измерва с часовете и дните на календара, защото е насочено извън времето – към вечността.

Едно от най-древните имена на християнство е просто "Пътят". "По онова време", се казва в Деяния, "биде голям смут за пътя Господен" (Деян. 19:23). Това име изтъква практическия характер на християнската вяра.

Християнството е повече от теория за вселената, повече от учение, написано на книга, то е пътека, по която се движим - начин на живот, в най-дълбокия и богат смисъл на думата.

Има само един начин да се открие истинската природа на християнството. Необходимо е да поемем по тази пътека, да се посветим на този начин на живот, и тогава ще започнем да разбираме от личен опит. Докато стоим встрани от нея, ние не сме способни да разбираме добре.

Преди да започнем, с положителност ще ни бъдат необходими указания; ще трябва да ни кажат за какви знаци да внимаваме из пътя; и ще се нуждаем от спътници. Наистина, без чужди напътствия едва ли може да се започне пътуването. Но напътствията, получени от други, никога не могат да ни дадат представа как всъщност изглежда пътят. Те не могат да заменят прекия, личен опит. Всеки от нас е призван да провери за себе си това, на което е учен; от всеки се изисква да преживее Преданието, което е приел. Св. митр. Филарет Московски казва: "Веруюто не ти принадлежи, без да си го преживял". Никой не е в състояние да осъществи това най-важно пътуване от фотьойла си. Никой не може да бъде християнин "от втора ръка". Бог има чада, но няма внуци.

„ПАСИ ОВЦЕТЕ МИ“

Йеромонах Александър Синяков

О. Александър Синяков е духовник и писател с необикновен жизнен път. Роден през 1981 г. в Ставропол, СССР, той прекарва детството си в степите на Кавказ и въпреки комунистическия режим още от дете намира пътя към християнството. На 15 години постъпва в манастир. По-късно се установява във Франция и завършва класическа филология и богословие, защитава докторат и преподава в Сорбоната. След като става свещеник, е натоварен с ръководството на новата руска семинария в Епине су Сенар, участва и в междуцърковния диалог. Наред с грижите за човешкото си паство той е пастир в буквалния смисъл на думата: живее в малка ферма, приютила стадо коне, магаренца, кози и други четирикраки обитатели, с които той общува, разбирайки езика и душите им. Автор е на няколко книги, които са му донесли литературни награди и прозвището „Малкият принц на духовната литература“. Предлагаме откъс от последната му книга: “Паси овцете ми“ (Sois le berger de mes agneaux, Broché 2022), в която споделя преживяванията си със своите питомци и мислите си за връзката на човека с животинския свят, природата, за служението на Божественото творение.

Вратите на конюшната, устроена в двора на семинарията „Света Геновева“ в Елине су Сенар, бяха винаги отворени, ала вече се питах дали някога ще ги прекрачи нов кон. Въпреки че беше твърде еднородно, моето стадо коне живееше в пълна хармония на няколкостотин метра от някогашния метох на Сестрите помощници на чистилицето, превърнат в средище за обучение на бъдещи православни свещеници. Подобно на етапите в живота ми, на срещите и литературните ми вкусове, това беше космополитно общество, живеещо в мир в сянката на храма, изграден от обли дървени трупи – ясен белег за постоянството на Божията милост.

Шест създания, на които нищо не бе предопределило да се срещнат и да съжителстват, делеяха ежедневието с двайсет и петима руски и украински семинаристи и стотина вярващи, избрали семинарията за дом на своята вяра.

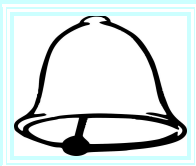
Подобно на масаите, онези животновъдци в Източна Африка, гледах на своите животни като на най-голямото земно богатство. Като всеки монах не забравях обстоятелството, че това е единственото ми притежание, което имаше огромната заслуга да ме обрича, без да ми принадлежи. По силата на онзи едностранен оброк, който мълчаливо са дали толкова хора, влюбени в животните и особено в конете, бях отдаден телом и духом на служба на същества, които освен своята загадъчност запазват и пълната си свобода.

Така имах възможност да се задълбочавам от ден на ден в етиката на Божи служител, така, както Христос я е заръчал на Своите ученици, към която толкова християни се придържат като към теоретично предписание, ако не са я изхвърлили изобщо от личния си морал на вярващи. Щом Провидението ми пратеше допълнителни средства, ги влагах за моите добичета, чийто живот ме задължаваше не по-малко от моя собствен.

Случваше се ту да бъда приятно изненадан от някой камион със сено или овес, доставен галантно за „руския монах с конете“, ту да получа ездачни материали от някой самоук конездач, пожелал да съучаства лично в моето приключение. Веднъж получих като подарък бетонна плоча от един бизнесмен, който при все че беше далеч от Църквата, в сърцето си стоеше близо до Христос. Хиляда и един жеста на внимание от страна на хора, подтикнати от щедрост, все едно към кого е отправена.

И все пак в очите на повечето ми близки това съжителство изглеждаше абсурдно, дори скандално. Имаше семинаристи, които се чувстваха лишени от вниманието, което отдавах на стадото си. Някои енориаши смятаха, че присъствието на коне на две крачки от църквата нарушава молитвената атмосфера. Други събратя намираха това за прекалено светско и говореха за мен като за духовник, отнесен далеч от Бога в името на някакво греховно увлечение.

На мене този път ми се струваше изцяло в съзвучие с изначалния план на Бога за човека: „И Господ Бог каза: Не е добре за човека да бъде сам; ще му създам подходящ помощник. И Господ Бог създаде от земята всички полски зверове и всички въздушни птици; и ги приведе при човека, за да види как ще ги наименува.“ (Бит. 2:18-19). И тъй като човекът от книга Битие изглежда не се задоволил само с животните като компания, Бог му дал жената за спътник. Колкото до мене, компанията на животните ми стигаше, тъй като допълваше хармонично тази на човешкото стадо, за което бях поел грижи като свещеник.

ДЕТСКО ПЕВЧЕСКО АТЕЛИЕ

По желание на енорияши заедно с редовните занимания на неделното училище всеки месец ще предлагаме детски кръжок за църковни песнопения и евентуално детски християнски песни. Сбирките ще се провеждат след богослужението на посочените дати в програмата. На тях могат да присъстват всички деца, независимо от възрастта и подготовката си, като заниманията ще бъдат съобразени с тяхното ниво.

ПРОГРАМА НА БОГОСЛУЖЕНИЯТА

Храмът е отворен в неделя и в посочените празнични дни от 9:00 ч.

Св. Литургия започва от 10:30 ч.

Възможност за изповед: преди литургията

Септември 2022

04.09. – 12 Неделя след Петдесетница. Ще отпразнуваме Рождество Богородично (08.09). Молитва за началото на учебната година. Катехизис за юноши: Съботният ден.

11.09. – Неделя преди Въздвижение. В този ден ще отпразнуваме Кръстовден (14.09). Катехизис за възрастни: Евхаристийният канон – 1 част.

18.09. – Неделя след Въздвижение. Детски певчески кръжок.

25.09. – 1 Неделя след Неделя подир Въздвижение. Катехизис за деца: Иконата.

Октомври 2022

02.10. – 2 Неделя след Нед. подир Въздвижение. Катехизис за деца: Силата на вярата на едно дете: „Серафима“ (Част 1).

09.10. – 3 Неделя след Нед. подир Въздвижение – на св. Отци от VII Вселенски събор. Детски хор.

16.10. – 4 Неделя след Нед. подир Въздвижение. Ще отпразнуваме паметта на Св. Иван Рилски (19.10). Катехизис за юноши: Вяра и чудеса.

23.10. – 6 Неделя след Нед. подир Въздвижение. Ще отпразнуваме паметта на Св. вмчк Димитър Мироточиви (26.10).

30.10. – 5 Неделя след Нед. подир Въздвижение. Катехизис за възрастни: Евхаристийният канон – 2 част.

Адрес: 1, rue de la Croix Moreau, 18ème Paris M°12 (Pte de la Chapelle) Контакти:
Архим. Емилиян Боцановски: тел. – 06 68 83 44 40; Свещ. Иван Карагеоргиев: тел.- 06
51 15 49 70, karageorgievich@gmail.com; Интернет стр: <http://www.paroissebg.fr>;
Фейсбук: Paroisse Orthodoxe Bulgare